

Ratolesť

ČÍSLO 2

ROČNÍK XII.

DECEMBER 2020

NÁŠ OTEC BISKUP ŠTEFAN

Pár osobných reflexií nad životom nášho zosnulého diecézneho biskupa Mons. Štefana Sečku

V posledných týždňoch ma nezávisle od seba oslovilo viacero ľudí s prosbou, aby som niečo porozprával, či napísal pár riadkov o nedávno zosnulom spišskom biskupovi Mons. Štefanovi Sečkovi. Pri každej tejto prosbe mám chuť najskôr z toho vycúvať a osobe, ktorá ma kontaktovala, odporučiť iných-relevantnejších pamätníkov. Historik nie som, rovnako priznávam, že zo skúsenosti poznám dosť málo súvislostí, v ktorých vyrastal a formoval sa tento náš biskup. Nemôžem však poprieť, že aj do môjho života Pán dost očividne zasiahol práve skrze jeho pôsobenie. Preto teraz rád ponúkam môj skromný pohľad na človeka, s ktorým som dosť intenzívne trávil posledných pätnásť mesiacov jeho života.

Musím sa priznať, že pred rokom 2002 som meno Štefan Sečka veľmi nevnímal. Snáď pár kňazov spomenulo, že majú takého vicerektora v kňazskom seminári. Až neskôr, a to väčšinou len sprostredkovane, som sa dozvedel o úlohe tohto vicerektora pri obnove kňazského seminára a mnohých iných budov v komunistami zdevastovanej Spišskej Kapitule, ktorá sa po roku 1989 dostala opäť do rúk Cirkvi. Znalí pomerov spomínali, že kto v deväťdesiatych rokoch hľadal na Kapitule vicerektora Sečku, tak mu stačilo, aby sa postavil niekde ku kraju cesty a chvíľku čakal, pretože vicerektor tadiaľ určite o pár minút bude prechádzať. Dnes asi len Pán Boh vie, čo tento rodák zo Spišského Štvrtka a niekdajší obľúbený farár z Liptovských Revúc musel niesť na chrbte, ak mal zabezpečiť už len stravu pre niekoľko stoviek seminaristov. Okrem toho dokázal zabezpečiť všetko potrebné ku každodennému chodu, ale aj k nevyhnutnej postupnej obnove kňazského seminára a iných priestorov na Kapitule. Keď mi raz cestou na Ukrajinu ukazoval za Košicami dedinky, odkiaľ týždenne vozievali zeleninu, uvedomil som si, že nemám ani predstavu o tom, čo bolo treba v pozícii vicerektora preskákavať v prvých rokoch obnoveného seminára.

Keď po svojej biskupskej vysviacke v roku 2002 začal s novými pastoračnými povinnosťami, medzi prvými farnosťami, kde bol ako nový spišský pomocný biskup vysluhovať sviatosť birmovania, bola práve moja rodná farnosť Tvrdošín. A ja som bol jeden z birmovancov. Bližšie sme sa však spoznali až v kňazskom seminári, kde on učil pedagogiku. V tom období sa mi zdalo, že sme si nesadli. Nevieť prečo. Asi pre špecifickosť oboch pováh, ktoré na seba narazili. Bol som k nemu priamejší a bezprostrednejší, ako k iným vyučujúcim. Zdalo sa mi, že sa budeme veľmi ťažko prebojovávať ku vzťahu otec – syn. Veci sa však postupne zmenili.

V roku 2011 sa udiali v Spišskej diecéze zásadné zmeny. Diecézny biskup František Tondra odišiel na zaslúžený odpočinok. Na jeho miesto, ako štrnásteho spišského biskupa v poradí, pápež Benedikt XVI. vymenoval Mons. Štefana Sečku. Tak sa stalo, že v júni 2012 som práve prostredníctvom jeho vkladania rúk a konsekračnou modlitbou prijal sviatosť kňazstva. Z jeho rozhodnutia som sa ocitol v pre mňa dovtedy neznámej farnosti Vysoké Tatry.

Každý kňaz sa v momente prijímania kňazskej vysviacky akosi duchovne prenáša dve tisícročia späť, do mesta Jeruzalema, do spoločenstva apoštolov zjednotených okolo Ježiša Krista Veľkňaza. On zveril apoštolom a ich nástupcom biskupom moc posväcovať, učiť a spravovať jeho Cirkev. Vysviacanie nových kňazov a biskupov sa deje teda vždy v línii, ktorou sa dotýkame historického Krista, ktorý je však zvláštnym spôsobom prítomný vo svete aj dnes skrze svojich posvätných služobníkov. Zosnulý biskup Štefan bol tiež nástupcom apoštolov. Bol tým, skrze ruky ktorého mnohých Pánových služobníkov pomazal Duch Svätý, aby posväcovali kresťanský ľud a Bohu prinášali obeť.

Hovorí sa „prvá farnosť, prvá láska“. Bolo to tak aj v mojom prípade. Kto by nemal rád vysokotatranskú farnosť s jej spoločenstvom kňazov, s domácimi veriacimi i s návštevníkmi,

so všetkými jej výzvami, zákutiami, rôznorodosťou a špecifickosťou? Vďaka biskupovi Štefanovi mi však v roku 2014 Pán doprial rozšíriť obzor mojich skúseností a načerpať čosi aj na zahraničných štúdiách, a tak chtiac-nechtiac opustiť moju „prvú kaplánsku lásku“.

Pravdupovediac, po prvotnom oslovení som mal veľký rešpekt. Vzhľadom na náš špecifický vzťah s otcom biskupom, ktorý som už spomínal, som sa úprimne začudoval jeho dôvere, ktorú mal voči mne. Dnes mu srdečne ďakujem. Päť rokov v Ríme bolo pre mňa veľmi požehnaným časom. Bol to čas milosti, ktorý som si nezaslúžil.

Ešte väčším prekvapením bolo, keď pred záverom mojich štúdií v Ríme si ma po slávení omše svätenia olejov na Zelený štvrtok otec biskup zavolať a zveril mi svoj plán: urobiť ma svojim osobným tajomníkom. Ak mi niekedy prešiel mráz celým telom, tak vtedy... Opäť som nevedel, prečo mi tak veril. Ja som teda prikývol a snažil sa nesklamati.

Ak by som chcel písať životný príbeh nášho otca biskupa Štefana a vychádzať pritom zo skúseností, musel by som začať až tu. Moja služba osobného tajomníka začala oproti predchodcom vo veľmi rozdielnej životnej etape otca biskupa Štefana. Jeho vážny zdravotný stav mu bránil vykonávať pastiersku službu biskupa tak, ako by bol chcel. Niekedy to vyzeralo, že takmer až polovicu času trávil v nemocniciach. Zdalo sa, že Pán zobral vážne jeho biskupské heslo „Kristov kríž nech nás zdokonalí“. A on neprotirečil.

Napriek tomu plánoval tak, akoby bol zdravý. Vysluhovanie sviatosti birmovania, rôzne slávnosti, stretnutia, konferencie a aj zahraničné cesty, medzi ktoré patrila i tá do Vatikánu v kauze blahorečenia jeho milovaného predchodcu, Božieho sluhu Jána Vojtašáka. Pomedzi to všetky každodenné starosti biskupa, o ktorých som predtým nemal ani predstavu, a spočiatku aj mňa veľmi vyčerpávali.

Nech Pán nášmu diecéznemu biskupovi Štefanovi odplatí večnou odmenou všetko, čo urobil v živote dobre. Nechcem a ani to nedokážem vyrátať. Keď sa mi pri aktuálnych povinnostiach dostávajú do rúk dokumenty, ktoré naznačujú, čo všetko v živote robil, mám k nemu stále väčšiu úctu. O mnohých veciach som nevedel, lebo sa nikdy nechválil. Rád by som spomenul tiež čosi z jeho vlastností. Hlavne diskretnosť. Ak sa niečo skutočne nedalo nášmu biskupovi vyčítať, tak je to práve nedostatok diskretnosti. Človek si bol istý, že keď sa v kancelárii za ním zavrú dvere a zverí sa biskupovi ako otcovi, nič z toho sa von nedostane. Dokonca nikomu nepovedal ani to, že sme mojou chybou v Ríme zmeškali lietadlo... (po tolkom lietaní z a do Ríma riadny trapas...)

A ešte čosi. Jeho skromnosť a starosť o chudobných. K životu potreboval veľmi málo. To vie každý, kto ho bližšie poznal. Slabosť pre tých, ktorí sú v núdzi, urobila z neho i napriek jeho formálnej funkcii prezidenta Slovenskej katolíckej charity neformálneho „charitáka“ s otvoreným srdcom. Posledné mesiace ma často prosil, aby sme sa išli previezť autom po okolí. Bolo tomu tak aj týždeň pred posledným odchodom do nemocnice. Chcel vidieť, aké škody napáchal rozvodnený Hornád. Tak sme sa dostali do rómskej kolónie v Smižanoch, kde sa pri postávajúcich chlapoch živo zaujímal o to, ako prežili povodeň.

Náš biskup Štefan, ktorý vďaka svojej geniálnej pamäti nevedel z hlavy vymazať mená a tváre, je už pred tvárou Pána. Verím, že mu bude dobrotivý Boh milosrdný tak, ako v neho veril. A tu dostáva priestor aj moja nádej, že všetky tie mená a tváre, ktoré náš biskup mal v pamäti, bude v modlitbách predkladať pred Boží trón s prosbou o milosrdenstvo a požehnanie.

Zbohom, otec Štefan! A vďaka!

Patrik Taraj, osobný tajomník

Panny Márie Bohorodičky...

V rukách držíte druhé tohtoročné číslo tatranského farského časopisu. Z tlačiarenskeho lisu zišla vianočná Ratolesť už v polovici decembra. V čase písania týchto riadkov nám zostáva len dúfať, že si ju budete môcť prelistovať už počas štvrtej adventnej nedele. Alebo aspoň na Štedrý deň, ak budú kostoly otvorené. Alebo na Nový rok, kedy si pripomínáme slávnosť

Mnohí máme v čerstvej pamäti zatvorené kostoly počas tohtoročnej Veľkej noci. Zopakuje sa podobná situácia aj počas Vianoc? Jedno je isté: aj keby chrámy zivali prázdnotou, v jednej betlehemskej maštálke sa udeje zázrak, ktorý nám vleje do našich životov novú nádej. Znovu budeme svedkami narodenia Božieho Syna!

V aktuálnej Ratolesti spomínáme na otca biskupa Štefana Sečku aj na pátra Pavla Uličného. „A tu dostáva priestor aj moja nádej, že všetky tie mená a tváre, ktoré náš biskup mal v pamäti, bude v modlitbách predkladať pred Boží trón s prosbou o milosrdenstvo a požehnanie,“ píše v osobnej reflexii

PREBUDENIE

Keď sa počas prvej vlny Covidu zatvorili kostoly, bol to pre kresťanov, zvyknutých žiť s Bohom, šok a sklamanie. Aj knži sa často sťažovali, že si ľudia odvyknú chodiť do chrámu a pristupovať k sviatostiam. A naozaj, asi pätina ľudí sa už do kostolov nevrátila. A keď sa počas druhej vlny znova chrámy Božie zavreli (hoci už nie tak radikálne), začalo sa šepkať, že koronavírus je určite diabolským vírusom, pretože veľmi urýchľuje odkresťančenie európskej spoločnosti! Málokto si však všimol pár osamotených hlasov, ktoré sa sporadicky ozývali už počas prvej vlny. Tie hlasy hovorili, že koronavírus nemusí byť pre vieru súčasného kresťana len zlom, že zároveň je výzvou a príležitosťou k jej prehĺbeniu a zvnútorneniu...

Ako? Vysvetlím. V našich farnostiach (ešte chvalabohu) relatívne dobre obsadených knžmi, máme občas sklon sklízuť do tzv. „ritualizmu“. Svätých omší na výber v každom kostole, v každom čase a skoro aj v každej farbe, sväté prijímanie pomaly na počkanie a svätá spoveď prakticky kedykoľvek. Aj na požiadanie na každej fare. To je na jednej strane super, že sú sväté tajomstvá tak ľahko dostupné, no pri nedostatku opatrnosti sa takto z duchovného života ľahko stane „ritualizmus“. Častá účasť na liturgii, časté sväté prijímanie a častá svätá spoveď sa stane náhradou za osobný a živý vzťah s Pánom, ktorý chce vstúpiť do nášho života „osobne“, ako niekto, s kým je vzťah každého z nás jedinečný a vnútorný. Príkladom nám môžu byť otcovia púšte z prvých storočí Cirkvi. Tí sa len sporadicky dostali ku sviatostiam a každá svätá omša bola pre nich nesmiernou slávnosťou, na ktorú sa dlho tešili a ešte dlho z nej žili. A pritom z ich radov vyšlo mnoho mystikov, svätcov a duchovných majstrov, z ktorých múdrosti a učenia dodnes katolícka Cirkev žije a čerpá.

Zavretie kostolov a obmedzenie spoločenského a kultúrneho života takto môžeme vnímať aj ako Boží dar, keď nás Boh donútil (pretože sami sme vôbec neboli ochotní) vyjsť do „púšte“, miesta svojej samoty a izolácie. Len ja a Pán. Začala nám bolesť chýbať každodenná svätá omša, sväté prijímanie a spoločnosť bratov a sestier. A vtedy každý, kto skutočne stojí o život v Bohu, vzal do ruky Bibliu a ruženec a začal bojovať o vzťah s Pánom. Alebo ho

osobný tajomník zosnulého biskupa Štefana – a náš bývalý kaplán – Patrik Taraj.

„Telesné pozostatky pátra Pavla odpočívajú v nádeji na vzkriesenie (...) na nitrianskom cintoríne,“ približuje vo svojej spomienke sestra Dominika Galeštoková. Dvojstranu o aktivitách našich nádejí spolu s pútavými fotografiami pre vás pripravili tety z detského tímu.

Aj stará múdrosť hovorí, že nádej zomiera posledná. Daniel Hevier zložil pre finalistov prvej série *Slovensko hľadá Superstar* nadčasový text, ktorý dáva význam aj v tejto neľahkej dobe:

*Kým vieš snívať, tak máš nádej.
Hádam príde, čo má prísť.
Šťastie si ňá najde – raz ho uvidíš!
Kým vieš snívať, tak máš náskok,
svoje túžby stále bráň.
Skúšaj kráčať s láskou
a nebudeš viac sám, nikdy sám...*

Kráčajme aj my verne s Láskou a nikdy nebudeme sami. Požehnané dni plné nádeje vám praje

Martin Mistrík a redakčný tím

dokonca začal len objavovať. Od davu, spoločensťva a dobre mienených akcií robiacich hluk a ponúkajúcich zábavu, sa vybral do duchovných „púští“, v ktorých Boh stáročia čaká na duše mystikov. Tajomným riadením svojej Prozreteľnosti nás Pán priviedol k tomu, čo nám v dnešnej konzumnej a hlučnej dobe chýbalo – k prehĺbeniu a zvnútorneniu našej viery a duchovného života. Od ritualizmu k stretnutiu s Pánom. Teda aspoň tých z nás, ktorí chcú počúvať Boží hlas aj v tejto situácii. Ešte smutnejšie, než stav sveta počas pandémie, je stav duší tých stažujúcich sa kresťanov (často i knazov), ktorí sa v čase núteného duchovného pôstu začali cítiť neúčinní, stratení a frustrovaní. Absencia hluku a duchovnej zábavy len odhalila ich duchovnú prázdnotu. A že sa po otvorení kostolov vrátilo menej ľudí? Ja tvrdím, že sa vrátili všetci. Odpadli len tí, ktorí už dávno boli preč svojím srdcom. Aby ste ma zle nepochopili: sväté sviatosti a spoločnosť veriacych – Cirkev, sú pre duchovný život kresťana a spásu jeho duše nevyhnutné! Ale ich zmysel a účel je práve v budovaní osobného a živého vzťahu s Osobou a mocou Zmŕtvychvstalého...

Takže aké budú tohtoročné Vianoce? Nikto presne nevie. Ale možno nebudú také hrozné, ako si ich dopredu vykresľujeme. Možno namiesto pozlátka, veselej spoločnosti spievajúcej koledy, nákupov pripomínajúcich boje pri Dukle a hromadných stretnutí, prídu konečne pravé Vianoce – skutočné stretnutie s Pánom. Nie, nemôžem vidieť pandémiu Covidu z duchovného hľadiska len ako tragédiu. Skôr to vidím tak, že nás Pán chce prebudiť. Po dlhej, dlhej dobe. A že takým bolestným spôsobom? – Stali sme sa duchovne tak hluchými, že to už asi inak nepôjde...

Marek Ondra, kaplán

» Rozlúčka s pánom kaplánom Dávidom

Pán kaplán Dávid Sklarčík s pokorou a synovskou oddanosťou prijal ponuku otca biskupa a odišiel do Talianska na ďalšie teologické štúdiá. Rozlúčili sme sa s ním na svätej omši 25. 6. 2020. Rozhovor o tom, ako sa mu darí na štúdiách v Ríme, plánujeme priniesť v ďalších číslach našej Ratolesti.

» Požehnanie horských vodcov

V sobotu 27. 6. 2020 bola vo farskom kostole v Novom Smokovci svätá omša za tatranských horských vodcov, ktorí zahynuli v horách pri výkone svojho povolania, a zároveň požehnanie horských vodcov do letnej sezóny 2020.

» Deň farnosti

O tohtoročnom Dni farnosti sa dočítate na str. 10.

» 25. výročie návštevy Jána Pavla II. na Sliezskom dome

Vzácnu a jedinečnú návštevu Tatier sme si pripomenuli v nedeľu 5. 7. 2020 na Sliezskom dome. Viac na str. 17.

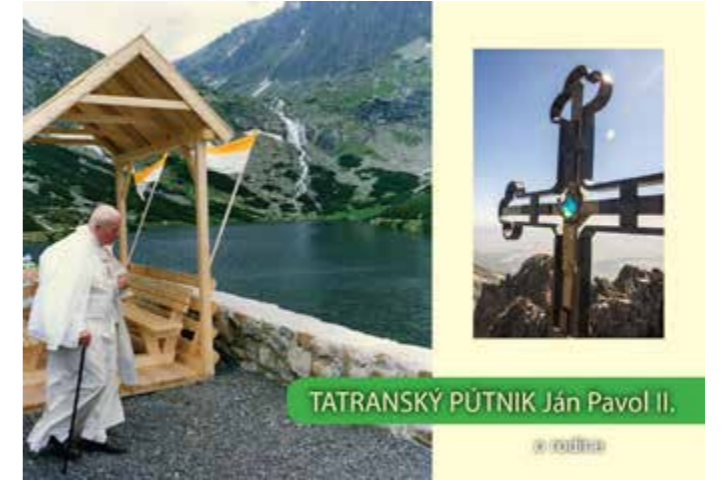
» Koncert Tereza a jej deti

Začiatkom letnej sezóny sa v kostole v Novom Smokovci uskutočnil ďakovný koncert „Tereza a jej deti“. Vo štvrtok 9. 7. 2020 sme si vypočuli úžasné skladby, ktoré na husliach zahrali žiaci základnej umeleckej školy v Poprade. Ďakujeme aj mladým z našej farnosti, ktorí na koncerte účinkovali.

» Cyklopúť do Levoče

Hoci sa tento rok oficiálna levočská púť kvôli pandemickým opatreniam neuskutočnila, individuálne putovanie bolo povolené. Viac o púti našich cyklo-farňíkov čítajte na str. 10.

» Vydanie Tatranského pútnika II.

Pred letom sme vydali už druhý diel publikácie Tatranský pútník s citáciami Jána Pavla II. z encyklik, ktoré vydal počas svojho pontifikátu. Brožúrku dopĺňajú jedinečné fotografie našich farníkov a dobrodinčov. Ďakujeme všetkým autorom a Mestu Vysoké Tatry, ktoré vydanie tejto publikácie finančne podporilo.

» Stráženie kostola v Starom Smokovci

Aj počas letnej sezóny 2020 poskytli naši obetaví farníci svoj čas do služby stráženia kostola Nepoškvrneného počatia Panny Márie v Starom Smokovci, aby tak „náhodní“ návštevníci mohli vojsť dnu, pobudnúť v ňom v modlitbe, alebo sa len pokochať krásnym interiérom. Nech dobrotivý Boh hojne odplatí túto vašu službu blížnym!

» Svätá omša pod Soliskom

Svätú omšu pod Soliskom v sobotu 8. 8. 2020 slávil páni kapláni Anton Melega a Ján Dubecký za účasti asi štyroch desiatok turistov a mladých šikovných miništrantov.

» Odpust v Tatranskej Lomnici

Patrocinium kostola v Tatranskej Lomnici - Nanebovzatie Panny Márie - sme slávil odpustovou svätou omšou v sobotu 15. 8. 2020. Odpustovým kazateľom bol popradský dekan vdp. Ondrej Borsík.

» Prvé sväté prijímanie

Nedeľa 6. 9. 2020 bola pre trinásť tatranských detí dňom prvého svätého prijímania. Viac na str. 7.

» Svätá omša na Slavkovskom štíte

V sobotu 12. 9. 2020 sme slávili bohoslužbu na Slavkovskom štíte spolu s pánom farárom Róbertom Tokárom a kaplánom HZS Jánom Dubeckým.

» Odpust na Štrbskom Plese

Kostolík v najvyššie položenej tatranskej osade je zasvätený Povýšeniu Svätého Kríža. Odpustová slávnosť sa tu konala v pondelok 14. 9. 2020 a hlavným celebrantom bol vdp. Mário Brezňan, kaplán vo farnosti Poprad.

» Odpust v Tatranskej Polianke

Odpustovú svätú omšu v Tatranskej Polianke 15. 9. 2020 na slávnosť Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska, slúžil vdp. Jozef Gallovič, piešťanský dekan.

» Odpust vo Vyšných Hágoch

Keďže v tomto období nie sú možné návštevy v Národnom ústave tuberkulózy, pľúcnych chorôb a hrudníkovej chirurgie Vyšné Hágy, odpustová slávnosť na sviatok patrónky tamjšej kaplnky – svätej Terézie z Lisieux - sa uskutočnila iba za komornej účasti pacientov a pracovníkov ústavu vo štvrtok 1. 10. 2020.

» Modlitby za mesto

Od začiatku roka 2020 sa stretávame s našimi bratmi evanjelikmi pravidelne každú poslednú nedeľu v mesiaci v katolíckych alebo evanjelických chrámoch Tátier na spoločných ekumenických modlitbách za Mesto Vysoké Tatry, za jeho predstaviteľov i obyvateľov. Stretnutia boli prerušené iba počas zákazov slávania bohoslužieb. Po nich sa, ak to momentálna situácia dovoľuje, stretávame zväčša na spoločnom posedení.

» Zakúpenie horolezeckého výstroja

V rámci projektu na zvýšenie bezpečnosti pohybu mladých športovcov v horách v zimnom období sú k dispozícii tri kompletne sety lavínovej výbavy v spojení s lavínovým batohom. Aj touto cestou ďakujeme Prešovskému samosprávnemu kraju za finančnú podporu tohto projektu.

» Aktivita „Priatelíme sa so svätými“

V súvislosti so sviatkom Všetkých svätých prebiehala v našej farnosti aktivita „Priatelíme sa so svätými“, v rámci ktorej sme mali možnosť v domácich spoločenstvách počas ôsmich dní od 1. novembra lepšie spoznať a aspoň o trochu viac si osvojiť niektorú z čností týchto našich vzorov vo svätosti: svätý Jozef, blahoslavený Carlo Acutis, svätý Augustín, svätá Matka Tereza, svätý Páter Pio, blahoslavená Zdenka Schellingová, svätí Louis a Zélia Martinovci a svätý Ján Pavol II.

» Roráty

Účasť na rorátnych svätých omšiach aj počas tohtoročného adventu nasvedčovala, že ranné sväté omše ku cti Panny Márie, pred svitaním, len pri svetle sviec, sú veľmi obľúbené. Naše srdce túži po Bohu a my musíme mať odvahu pripraviť cestu Pánovi, ktorý prichádza. Odvahu premáhať svoje vlastné slabosti, zvíťaziť nad sebou a svojou pohodlnosťou.

» Odpust v Starom Smokovci

V kostole Nepoškvrneného počatia Panny Márie v Starom Smokovci sa odpustová svätá omša uskutočnila priamo v deň tohto sviatku v utorok 8. 12. 2020. Slúžil ju kaplán HZS vdp. Ján Dubecký.

Peter Dziak

SLÁVNOSŤ PRVÉHO SVÄTÉHO PRIJÍMANIA

V nedeľu 6. septembra 2020 sa v našej farnosti konala slávnosť prvého svätého prijímania, kedy trinásť detí malo plnú účasť na slávení Eucharistie. Slávnosť sa konala za prísnych protiepidemiologických opatrení. Svätú omšu celebrouval pán farár Róbert Tokár so všetkými kaplánmi našej farnosti. Asi takto by vyzerala agentúrna správa.

Hlbší význam tejto slávnosti je nasledovný: trinásť stotočných detí v tento deň prvýkrát v živote vyznalo vieru (pri krste ju za nich vyznali rodičia) a zriekli sa všetkého zla. Po celoživotnej príprave, čiastočne aj v škole a kostole, ale najmä v rodine, mohli konečne prijať Telo nášho Pána. Prípravu v rámci náboženskej

výchovy a v piatky mal na starosti pán kaplán Dávid Sklarčík, ktorý sa tejto slávnosti už nemohol zúčastniť (štúdiá v Ríme). Aj touto cestou mu chceme poďakovať, lebo aj v čase pandémie sa snažil hľadať spôsoby (online výučba) na vedenie a sprevádzanie našich detí. Ako hovorieval: "Máme tu hrdinov, ktorým horí oheň v srdiečkach, modlite sa za nich, ale ešte viac sa modlite za ich rodičov, lebo práve oni môžu tento oheň rýchlo uhasiť!" Prosme aj my za naše deti, ale aj za rodičov, aby sme mohli spoločne budovať nebeský prístrešok už tu na zemi.

Stanislav Polomský

Vianočný list blahoslavenej sestry Zdenky

Pax Christi! 18. 12. 1949

Moji drahí!

Všetko je presýtené mäkkou vianočnou náladou, ba zdá sa, že každá snehová hviezdica nesie vianočné blahoželanie. Keď nás aj dialka odľučuje, ale srdcia sú blízko a odovzdávajú si svoje city.

Akým pocitom radosti a vďaky musí zaliať naše srdce skutočnosť, ktorú práve ideme sláviť; Slovo sa Telom stalo. Pozorujeme Ho v Jeho jednoduchých jasliach.

Hľa: Boh, ktorý všetko môže, je povitý v plienkach.

Boh, ktorý vie všetko, onemel, nehovorí.

Boha, ktorý riadi všetko, treba nosiť v náručí.

Kto Ho pohol k tomu, aby opustil pravicu Otca a položil sa do jasiel, aby prestal kralovať na nebesiach a položil sa na slamu?

V nebi oblažuje svätých a rozpaľuje serafínov a prišiel na zem triasť sa zimou? Prečo to všetko? – Lebo nás miloval! Nože, milujme Ho aj my! Nežiada nič iné, iba našu lásku. Prišiel, aby nám dal život, ktorým je len On. Boh sa stal schopným trpieť, a tým sa nám najviac priblížil.

Prijmime Ho preto srdcom povďačným a plným lásky, vtedy bude aj On ochotný prísť a narodiť sa v ňom.

V tomto zmysle Vám želim požehnané sviatky, aby ste často – ba vždy - slávili Vianoce vo svojom vnútri.

Nech Božie Dieťa betlehenské naplní Vaše duše pokojom a radosťou.

V spomienke pri Vás sestra Zdenka

V TATRANSKEJ FARNOSTI SME PRIVÍTALI DVOCH NOVÝCH KAPLÁNOV

Vysoké Tatry sa pre Mareka Ondru a Antona Melegu stali už pred takmer pol rokom novým kaplánskym pôsobiskom. Na ako dlho, to vie len Pán. Okrem toho, že sú obaja zrelými mužmi okolo štyridsiatky, spája ich aj spoločné birmovné meno František, hoci jeden z nich nesie prívlastok Xaverský a druhý Assiský. Prichádzajú z východu, ako traja králi. Zlato ani myrhu nenesú, ponúkajú však svoje otvorené srdcia, modlitby a požehnania. Poďme si ich bližšie predstaviť.

Marek Ondra

Anton Melega

» **Páni kapláni, vitajte v najmenších svetových veľhorách. S akými pocitmi ste prijali, že vašim novým domovom budú práve Vysoké Tatry?**

Marek: Ďakujeme za privítanie. Tatry ako Popradčan poznám od detstva a mám ich prechodené. Chodieval som sem na túry s rodičmi, s priateľmi, aj sám. V Tatrách mám jednoducho pocit, že som doma.

Anton: Oznamenie o zmene pôsobiska som očakával. Bol som veľmi milo prekvapený, aké miesto mi určil už nebohý pán biskup. Som mu za to vďačný. Snažím sa adaptovať, vidieť nové výzvy a nové možnosti, ktoré táto farnosť ponúka, a reagovať na ne.

» **Prezradte nám niečo viac o vašich koreňoch a školských časoch.**

Marek: Som Popradčan a patrím do veľkej Božej rodiny, kde je otcom nebeský Otec, mamkou Bohorodička a súrodencami je obrovské množstvo Božích detí, svätých a anjelov. Na túto rodinu som hrdý a veľmi sa z nej teším. Maturoval som ako umelecký kováč a študoval som v seminári v Spišskej Kapitule. Moja vysviacka bola 21. júna pred dvanástimi rokmi.

Anton: Pochádzam z dedinky Vítkovce, neskôr sme bývali v Chrašti nad Hornádom. Strednú školu som už absolvoval v Košiciach, taktiež aj univerzitu. Ako dvadsaťpäťročný som nastúpil do Kňazského seminára v Spišskej Kapitule. Kňazskú vysviacku som prijal v roku 2016 z rúk, teraz už nebohého, otca biskupa Štefana.

» **Kam viedli po vysviacke vaše ďalšie kroky?**

Marek: Dolný Kubín, Markušovce, Spišská Stará Ves a Svit je výpočet mojich doterajších pôsobísk. Spomínam si na ne, ale predovšetkým na ľudí v nich, s láskou a vďakou.

Anton: Mojou prvou kaplánskou zastávkou bola farnosť Lubica, kde som pôsobil štyri roky. Zažil som tam vrele prijatie na fare i medzi ľuďmi. Ďakujem Pánu Bohu za tento čas.

» **Aká bola vaša cesta ku kňazstvu, kto vás najviac ovplyvnil?**

Marek: Nemal som žiadne zjavenie, nič som nevidel, nepočul a nikto ma nejako extra v tomto smere neovplyvnil. Asi len Pán v evanjeliu. Rozhodol som sa tak preto, lebo som to tak cítil. Ale pre mňa je samotný život Tajomstvo a odmietam lacné a povrchné frázy na jeho vysvetľovanie a zaškatulkovanie.

Anton: Zažil som Božiu blízkosť a reagoval som na to odpoveďou, že svoj život dám do služby Pánu Bohu takto. Denne sa chcem práve takým spôsobom dávať Kristovi k dispozícii. Takto som sa rozhodol a prijal dar kňazstva.

» **Pri akej činnosti najradšej relaxujete?**

Marek: Medzi moje záľuby patrí literatúra, turistika, cestovanie, hudba, písanie a vzťah s Bohom.

Anton: Mojim voľnočasovým koníčkom je matematická analýza, ako aj syntetická a analytická geometria. Takisto mám rád všetko, čo súvisí s geografiou, ale hlavne aktívny pohyb.

» **Ako ste si zvykli na Tatry a Tatrancov? Ako výrazne ovplyvňuje vaše poslanie Covid-19? Čo je pre vás (v súčasnosti, ale aj celkovo) najväčšou pastoračnou výzvou?**

Marek: Pretože Tatry poznám, nemusel som si na toto prostredie zvykať. Aj mentalitu poznám, veď pochádzam z tohto kraja. A ľudia sú až na malé rozdiely rovnakí všade, od Severného až po Južný pól. Covid nám všetkým obmedzil sociálny kontakt a osobné vzťahy. Asi každý to nejakým spôsobom pocítil aj v práci - pre nás kňazov je to niečo úplne nové, pretože nik z nás nezažil zavreté kostoly, tak sa učíme v takejto situácii žiť a fungovať. Robíme všetko to, čo predtým, len v menšom rozsahu. Pastoračná výzva je pre mňa nepodľahnúť pokušeniu beznádeje a negativizmu, ktorých je všade, v tejto ťažkej dobe, plno.

Anton: "Covidový čas" ponúka výzvu využiť rozmer sociálnej izolácie na vlastný rozvoj. Od Štrbského Plesa po Tatranskú Lomnicu sme stále vo farnosti a to je vynikajúce. Pohľad z červenej magistrály na tatranské osady ma pozyva k modlitbe za ľudí, ktorí tu žijú. Uvedomujem si, že nepotrebujú veľké projekty, ale Božiu lásku. Som tu, aby som bol pre týchto ľudí kňazom. Horských vodcov, záchranárov a lekárov tela je tu dosť, atrakcií mesta, turistických trás a športových možností je tu tiež dostatok, ale človek nie je len telo. Prišiel som do farnosti vedomý si toho, že tu nebudem naveky, preto sa snažím pri každom zvitani pamätať na deň rozlúčenia. Mám na pamäti, že na Božích domoch, fare a každom farnikovi som „nepreložil na kríž slamy“, preto si ich budem vážiť, zverené veci zveľaďovať a za ľudí sa modliť.

» **Všimol som si, že kňazskú vysviacku ste obaja prijali vo veku okolo 30 rokov - študovali ste predtým aj na inej vysokej škole, prípadne ste mali civilné zamestnanie?**

Marek: Podľa mňa by každý pred vstupom do seminára mal skúsiť žiť ako bežný človek, pracovať, snažiť sa užiť, zažiť vzťah

a dozrievať tak, ako sa dá len v živote, nie v nejakom seminárnom skleníku. Aby raz bol z neho dospelý človek a nie infantilný rojko mimo reality a nechápajúci starosti obyčajných ľudí. Ja som mal pri vysviacke 28 rokov a dnes by som povedal, že aj to je málo. Dnes ľudia dozrievajú omnoho neskôr, ako kedysi.

Anton: Áno, vyštudoval som aj inú vysokú školu a potom som rok pracoval.

» **Váš odkaz pre farníkov a návštevníkov Tatier.**

Marek: Musíme pochopiť, že Boh nie je voliteľnou súčasťou nášho života, ale Životom samým.

Anton: Farníkom ďakujem za prijatie a prajem im, aby si popri všetkých možnostiach, ktoré tu v Tatrách majú, zachovali zdravý rozum a vieru, nedali sa pomýliť morálkou, ktorú turizmus a niektorí hostia prirodzene prinášajú. Návštevníkom prajem, aby si vážili prijatie domácich a aby okrem pookriatia na tele nezabudli pookriť aj na duši.

» **„Kaplánsky trojboj“**

1. Birmovný patrón
2. Oblúbený svätý
3. Oblúbený citát zo Svätého Písma

Marek:

1. František Xaverský
2. biskup Mikuláš (lebo dáva darčeky:)
3. Každý deň sa mi Boh prihovára inými slovami Písma, celé Písmo je moje oblúbené.

Anton:

1. Svätý František z Assisi.
2. Svätý Jozef.
3. Nemám oblúbený citát zo Svätého Písma, mám len túžbu

Dobrá novinu budú v Tatrách ohlasovať pod oknami a pred dverami

Aj tohto roku sa naša farnosť prihlásila do koledovania **Dobrej noviny**. Koledovanie je krásna tradícia, ktorá potešuje a povzbudzuje ľudí, rozvíja život vo farnosti a prináša všetkým ľuďom radostnú správu, že sa nám narodil malý Ježiško – Spasiteľ, Kristus Pán.

V tejto dobe pandémie potrebujeme počuť radostnú zvesť možno ešte o čosi viac... Konkrétne podoba tohoročného koledovania bude prispôbená aktuálnej situácii. Vrátime sa k jednej z bohatých podôb tradícií na Slovensku – koledovaniu popod obloky. Koledníci prichádzajú so spevom popod okná, neklopú, ale pod oknami spievajú vianočné koledy. Keď sa ukáže pán domu so svojou rodinou, zavínajú im, zaspievajú či zahrajú betlehenskú hru. Na túto tradíciu naviažeme tento rok aj my. Nebudeme vstupovať do príbytkov, budeme si držať bezpečný odstup, nosiť rúška a rukavice, ktoré nás ochránia aj pred trojkráľovou zimou:-).

Téma 26. ročníka koledovania Dobrej noviny znie: „Aj mama chodí do školy“. Mnohé rodiny v chudobných krajinách subsaharskej Afriky sa ocitli v ešte zložitejšej životnej situácii, než v akej žili pred pandemiou. Výťažok zbierky pôjde pre Arcidiecéznu charitu Tororo na východe Ugandy. Dievčatá

sa v Ugande vydávajú veľmi mladé, častokrát ani neskončia školu. 25-ročná Mary Bulaka je mama, ktorá žije so svojim manželom Júliusom a ich tromi dcérami – Glóriou, Pauline a Clare v malej dedinke Kapiri v Ugande. Manžel Július cestuje za prácou do hlavného mesta Kampaly a posieľa Mary peniaze. No na živobytie im to nestačí. Mary sa po ôsmich rokoch vrátila do školskej lavice, na kurz šitia pre mladé mamičky. Stala sa z nej krajčírka a dnes už pracuje z domu. Spolu s manželom našetrili na nový šijací stroj. Za peniaze, ktoré už zarobila aj Mary, si postupne zariaďujú spoločnú domácnosť. Kúpili si nový riad, mydlo, a častejšie si môžu dovoliť na obed mäso. Vďaka kurzu sa Mary naučila komunikovať so zákazníkmi. Rovnako sa usilujú aj jej spolužiačky. Všetky získali šancu na lepšiu budúcnosť. Odborné kurzy šitia a kaderníctva pre mladé matky na východe Ugandy zabezpečuje miestna Charita Tororo s finančnou podporou koledníkov Dobrej noviny.

Vykročme teda s odvahou a nádejou. Nebojme sa znovuobjaviť podstatu koledovania aj v čase izolácie a strachu z pandémie. Privítajme malých i mladých koledníkov pod našimi oknami a pred našimi dverami, aby mohla do našich príbytkov, aj takýmto spôsobom, vstúpiť radosť z rozdávaní a Lásky.

CYKLOPŮŤ LEVOČA 2020

netradičná, ale podnetná

Ak ste ranné vtáčatá a máte radi bicykel a jazdu na ňom, tak sobota 4. júla 2020 bol váš deň. V to ráno sa o šiestej pri fare v Novom Smokovci zhromaždili cyklistickí nadšenci, aby uskutočnili už šiestu cyklopúť do Levoče na Mariánsku horu.

Tento rok bola oficiálna Levočská púť zrušená, ale našim cieľom nebolo porušovať zákazy či nariadenia. Chceli sme len ísť pozdraviť našu nebeskú Matku a prekonať našu pohodlnosť a lenivosť. Počet účastníkov napokon prevýšil všetky očakávania. 31 cyklistov - v to veru nedúfal nik.

Duchovnou posilou na ceste nám bola svätá omša v obci Lubica, ktorú odslúžil náš nový pán kaplán Anton Melega. K nám do Vysokých Tatier prišiel práve z Lubice. Ukázal sa ako dobrý líder a zdatný cyklista. A potom ešte Korunka k Božiemu milosrdenstvu na mieste bývalej obce Ruskinovce. Po prechode

Sedla pod Krížovým vrchom sa nám už otvoril pohľad na Levočskú dolinu a nasledoval príjazd do samotnej Levoče. Tam sa našim hlavným stanom stal penzión rodiny Dubeckých (Rudko, Janko – vďaka vám). Odtiaľ už naša cesta viedla na Levočskú horu. V prvý júlový víkend som ešte nikdy nevidel Levoču a Mariánsku horu také prázdne. Bazilika na hore bola zatvorená, ale to nám nebránilo pomodliť sa a v tichu porozjímať s pohľadom upreným nadol na Levoču.

Na ceste späť sa naše družstvo rozdelilo. Časť, hlavne tých najmladších, vyrazila domov autami, niekoľko posledných mohykánov však prešlo celú cestu do Tatier na bicykloch a mohli sme tak zavŕšiť krásny deň prežitý s našou nebeskou Matkou a medzi priateľmi.

Na ďalšiu edíciu o rok srdečne pozývame.

Peter Kukul'

DEŇ FARNOSTI

Patrónov farského kostola, svätého Petra a Pavla, sme oslávili na tradičnom Dni farnosti, ktorý sa uskutočnil v nedeľu 28. júna 2020. Hlavným celebrantom slávnostnej odpustovej svätej omše bol vdp. Mons. Anton Tyrol. Povzbudil nás k živej viere, ktorá sa má prejaviť hlavne v našich skutkoch. Na záver odovzdal pani Márii Florkovej zlatú plaketu svätého Martina, ktorú jej udelil spišský diecézny biskup Mons. Štefan Sečka pri príležitosti jej životného jubilea za tridsaťročnú obetavú službu kostolníčky na Vyšných Hágoch.

Po svätej omši pokračoval Deň farnosti občerstvením, spoločnými hrami detí a prezentáciou z minuloročnej farskej púte do Petrohradu. Tento deň sme ukončili s našimi bratmi vo viere z evanjelickej cirkvi spoločnou aktivitou Modlitby za mesto Vysoké Tatry, za jeho predstaviteľov a všetkých, čo v ňom bývajú i doň prichádzajú.

Viera Bradáčová

V sile vďačných spomienok...

Pred štyridsiatimi siedmimi rokmi, v duchu priania a odkazu nášho zakladateľa pátra Theodózia Florentiniho OFMCap.: „A tak nás Boh privádza na rozličné miesta, aby sme pracovali na jeho česť a pre dobro ľudí“, prišli prvé Milosrdné sestry Svätého kríža do Charitného domova v Dolnom Smokovci.

Toto miesto „fyzického oddychu a duchovného nádychu“, ako ho samotní hostia nazývajú, má svoju bohatú históriu, spojenú so sociálnym cítením a apoštolským pôsobením Božieho sluhu, otca biskupa Jána Vojtaššáka. Počas celých desaťročí Charitný domov ponúka duchovné cvičenia, duchovné obnovy, školenia a rekreačné pobyty pre jednotlivcov, rodiny, školy i rôzne spoločenstvá a je jedným z mála ubytovacích zariadení v Tatrách, kde okrem oddychu a pohostinnosti možno pookriať aj duchovne. Výstižne to svojím írečným oravským prízvukom pomenoval terajší správca tatranskej farnosti: „... veď do tohto domu sa vždy ľudia chodili nadýchnuť Pána Boha!“ Od 13. augusta 1973 do 31. októbra 2020 sa o jeho prevádzku i o dobro ľudí, ktorých Pán priviedol na toto miesto, v duchu milosrdnej a slúžiacej lásky, starali Milosrdné sestry Svätého kríža i naši dobrí a obetaví spolupracovníci. Avšak Charitný dom bol vo vlastníctve Slovenskej katolíckej charity v Bratislave.

Z každodenných skúseností, potrieb i požiadaviek ubytovacieho zariadenia v tejto dobe „od Tatier k Dunaju“ od sestier i od ubytovaných hostí smerom k vlastníkovi, už mnoho rokov naliehavo prichádzala prosba, aby sa našli prostriedky i spôsoby na rekonštrukciu a modernizáciu tohto domu. Žiaľ, vždy to zostávalo iba v rovine príslubov. Prevádzka domu, bez vlastných sociálnych zariadení na izbe, sa z roka na rok (obzvlášť v tomto čase COVID-epidémie) stávala vždy náročnejšou. Napriek tomu sme tu, na tomto mieste, zakúsili veľa Božej pomoci, dôvery i priazne ľudí, za čo sa chceme Pánovi, exercitátorom, ktorí nám pomáhali naplňať duchovné poslanie Charitného domova i všetkým hosťom úprimne poďakovať. Táto krásna služba, spojená s prítomnosťou takmer dvetisícpäťsto hostí ročne, bola vždy vzájomným obohatením a výmenou duchovných darov medzi hosťami, sestrami aj našimi spolupracovníkmi.

Keď nám 1. januára 2020 naša generálna predstavená Sr. Marija Brizar v duchovnom poslanstve pre celú našu Kongregáciu: „Pohýnané Božím Duchom, odvážne na ceste“, naznačila tohtoročný duchovný program, nikto z nás netušil, aké to bude mať konkrétne požiadavky aj v tomto našom tatranskom poslaní. Túto výzvu a pozvanie k pokornému, dôverujúcemu, ale i k odvážnemu kráčaniam a k hľadaniu nových ciest k ľuďom, sme si ešte viac uvedomili, keď v tejto dobe pandémie, v rámci protiepidemiologických opatrení a nariadení vlády, bola od 13. marca 2020 až do začiatku júna 2020 prevádzka Charitného domu tiež uzatvorená. Na krízovom zasadnutí s vlastníkmi Charitného domu bol so siedmimi zamestnancami rozviazaný pracovný pomer, a tým bola prevádzka tohto ubytovacieho zariadenia vážne ochromená. Keď už to bolo možné, maličká skupinka sestier, ktorá tu ešte zostala, sa zo všetkých síl usilovala „reštartovať“ prevádzku domu počas letnej sezóny, kde sme skúsenostne zažili veľkú Božiu pomoc a ochranu, za čo sme Mu veľmi vďačné. Po opakovaných jednaniach so Slovenskou katolíckou charitou ohľadom budúcnosti Charitného domu naši predstavení rozhodli, že svoju činnosť k 31. októbru 2020 v tomto dome ukončíme.

V tomto čase Božích i ľudských premien znakom veľkej nádeje i našej duchovnej radosti bolo odvážne rozhodnutie Spišskej katolíckej charity, ktorá sa od 1. novembra 2020 stala novým prevádzkovateľom Charitného domova. Predsavzala si, že duchovné dedičstvo otca biskupa Vojtaššáka ochráni a Charitný dom vo veľkej dôvere v jeho príhovor s Božou pomocou zrekonštruuje.

Naša úprimná vďaka patrí aj farskému spoločenstvu vo Vysokých Tatrách a jeho duchovnému správcovi veľadostojnému pánu farárovi Róbertovi Tokárovi, že sme vždy u neho i vo farnosti nachádzali prijatie a duchovnú podporu, a že tatranská farnosť bola tiež aj našim domovom. V sile vďačných spomienok za účinkovanie Božej milosti vo všetkých úsekoch našej služby v tejto kráse Božieho stvorenia ostávajú, celú farnosť pozdravujú a v modlitbe vás vďačne sprevádzajú

Milosrdné sestry Svätého kríža

Páter Pavol Uličný odovzdal svoju dušu Pánovi

Volali sme ho Páterko. Nie preto, že by bol nízky. Bol skôr vyššej postavy a veľký duchom. Ale preto, že bol dobrý - ako dobrý otec. Zaujímal sa o každú sestru v komunite, o každého hosťa, ktorý prešiel Charitným domovom v Dolnom Smokovci. Bol veľmi zhovorčivý, rád komunikoval s ľuďmi.

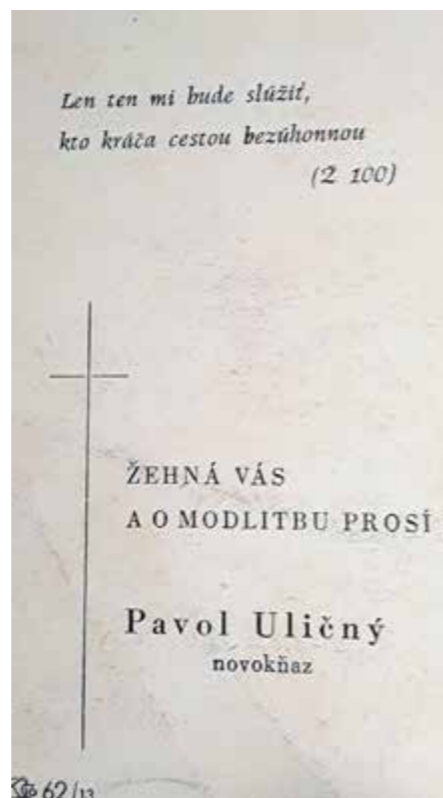
Páter Pavol sa narodil 7. júna 1931 v Kluknave v chudobnej baníckej rodine. Otec mu zomrel cez vianočné sviatky, keď mal Paľko sedem rokov. Už v mladom veku pocítil v sebe túžbu po kňazskom a misionárskom povolaní. Ako šestnásťročný v roku 1947 vstúpil do Spoločnosti Božieho Slova v Nitre na Kalvárii. V rokoch 1949 – 1950 si vykonal noviciát v Spišskom Štiavniku. Počas rehoľnej formácie ho zastihla aj Barbarská noc. Niekoľko mesiacov prežil v sústreďovacom kláštore v Podolínci. Zo sna o misiách precítil do tvrdej reality. Prvé rehoľné sľuby zložil v tajnosti 8. septembra 1950 v Kluknave. Do roku 1970 pôsobil vo výrobe, ako robotník v lese a na iných miestach. Popri práci ukončil stredoškolské vzdelanie. Celých dvadsať rokov v sebe chránil túžbu po kňazskom povolaní. Po politickom uvoľnení - takzvanej Pražskej jari - sa v roku 1970 ako 39-ročný prihlásil na štúdium teológie v Litoměřiciach, kde v tom čase bol biskupom kardinál Štefan Trochta, väzeň nacizmu i komunizmu, na ktorého páter rád spomínal.

Cesta pátra Uličného ku kňazstvu nebola ľahká. Nielenže dlho čakal na to, aby mohol vstúpiť do kňazského seminára, ale ešte aj počas štúdií bol často „kádromaný“. Deň pred vysviackou, keď jeho príbuzní prišli do Litoměříc, on ešte nevedel, či bude vysvätený, pretože jeho meno chýbalo na listine potvrdených kandidátov na kňazstvo (z Krajského úradu KSČ z Odboru pre veci cirkevné v Prahe), ktorí mohli prijať v nasledujúci deň

kňazskú vysviacku. Pán mu túto milosť doprial vďaka modlitbám mnohých a z rozhodnutia kompetentných predstavených. Nakoniec mohol spolu s ostatnými prijať v nasledujúci deň 28. júna 1975 sviatosť kňazstva. Často spomínal na tú chvíľu, keď biskup položil na neho ruky. On šťastný, že už je kňazom, si povedal: „Teraz si môžete všetci písať. Už som Kristov kňaz“. Bolo to na adresu tých, ktorí mu kládli prekážky ku kňazstvu. Až vtedy sa v ňom uvoľnilo vnútorné napätie posledných týždňov. Bol si vedomý veľkosti daru kňazstva, na ktoré tak dlho čakal. Jeho primičný obrázok bol veľmi jednoduchý. Bez dátumu kňazskej vysviacky a bez dátumu primícií. Aj to naznačuje, za akých neistých podmienok prijímal kňazskú vysviacku. Až keď nám o tom porozprával, pochopili sme, prečo tak precítene vyslovoval slová druhej eucharistickej modlitby – „Ďakujeme ti, že si nás uznal za hodných stáť pred tvou tvárou a tebe slúžiť.“ Boli sme svedkami, ako sa mu niekedy pri tom lomil hlas. Miloval svoje kňazstvo a horlivo ho prežíval až do konca.

Po kňazskej vysviacke pôsobil sedem rokov v pastorácii v českom pohraničí. V roku 1982 sa vrátil na Slovensko do Spišskej diecézy. Jeho prvým pôsobiskom bola farnosť Oloza, tu slúžil ako farár v rokoch 1982-1989 a zároveň bol aj správcom farnosti Vyšné Repaše. V rokoch 1990-1992 pôsobil vo farnosti Chrašť nad Hornádom a následne od roku 1992 do roku 1997 ako farár v Spišskej Belej. V júni roku 1997 prišiel do Charitného domova v Dolnom Smokovci, kde slúžil ako duchovný správca takmer dvadsať rokov. Občas vypomáhal aj v tatranskej farnosti, takže viacerí z vás ste mali možnosť ho poznať.

Spomínam si na prvé stretnutie s pátrom Uličným na fare v Spišskej Belej. Po náhlejši smrti pátra Juraja Silaja SJ sme oslovili otca biskupa Mons. Františka Tondru ohľadom kňaza pre Charitný dom. On nám odporúčal, aby sme hovorili s vtedajším provinciálom verbistov pátrom Štefanom Horvátom, že v júni môže uvoľniť kňaza zo Spoločnosti Božieho slova, ktorý pôsobí ako farár v Spišskej Belej. Po rozhovore s pátrom provinciálom sme sa vybrali do Spišskej Belej. Odpoveď pátra Pavla bola jednoznačná: „Ak je to postoj otca biskupa a páter provinciál je s tým uzročený, tak čo tu povedať, len ísť.“ Povedala som mu:

„Veď skúste, páter, aspoň na pol roka a uvidíte.“ Neskôr častejšie opakoval: „Prišiel som sem len na pol roka a už som tu toľko a toľko rokov.“

Pátra Uličného sme poznali ako obetavého kňaza, muža viery naplneného láskou k Eucharistii, obetavého pri vysluhovaní sviatosti zmierenia, skromného, nenáročného v osobných potrebách. Denne sme ho vidávali s ružencom v ruke na prechádzke v okolí Charity. Bol veľkým ctiteľom Panny Márie. Vždy, keď to bolo liturgicky možné, slúžil v sobotu svätú omšu ku cti Panny Márie. Bolo to pre nás vzácné, keď výnimočne odkryl niečo zo svojho vnútorného kňazského života. Jedným z takýchto svedectiev sú slová, ktorými sa po kňazskej vysviacke odovzdal Panne Márii: „Mária, ja budem ospevovať tvoje čnosti a ty chraň moje kňazstvo.“ Keď nám to hovoril, v očiach sa mu zaleskli slzy. Prítomnosť Panny Márie v kňazskom živote je veľkou milosťou. Veríme, že tá, ktorú miloval vo svojom pozemskom živote, ho osobne previedla do Pánovej blízkosti.

Ešte niekoľko špeciálnych perličiek z „typicky páterkových“ kázni, ktoré v príležitostných intervaloch opakoval, a tak sa nám vryli do pamäti:

- Boh nás stvoril z lásky na svoj obraz a podobu. Nemusel to, ale chcel. Lebo tak, ako svet zalesnil, zatravnil, tak ho mohol aj zaľudniť, ale to by sme tu boli ako stromy v lese, bez citu, bez vôle, bez lásky.
- Diabol nikdy nemôže vniknúť do okruhu milostí. Je ako pes uviazaný na reťazi. Ak nás pohryzie uviazaný pes, tak je to hanba. Buď sme neodhadli dĺžku reťaze, alebo sme si na veľa trúfali.
- Kto položil ruky na pluh a naspäť sa obzerá, nie je súci pre Božie kráľovstvo. Nešibaj napravo, naľavo, lebo budeš vyorávať krivú brázdú a zakopávať o vlastné krtince.
- Ide o to, či to, čo sme počuli, prešlo aj našim srdcom alebo len udom ako cez vodovodnú trúbku.

Známy je aj jeho zmysel pre humor. Pri jednej prechádzke stretol v blízkosti charitného domu ženy, ktoré sa medzi sebou rozprávali. Pristavil sa pri nich a spýtal sa: „Ženy, čo je potrebné urobiť, aby nedelná polievka bola dobre uvarená a čistá?“ Ony mu začali hovoriť jedna to, druhá ono a páter sa len usmieval. Nakoniec im povedal: „No ja vám to poviem. Aby ste mali čistú polievku, najskôr musíte mať čistý, dobre umytý hrniec.“ Jeho obľúbeným jedlom boli parené buchty s makom a, samozrejme, makovníky. Rozprával, že keď ako chlapec pomáhal mame mlieť mak, vždy keď sa mama otočila, pridal ďalšiu lyžicu maku do mlynčeka, aby toho maku bolo viac.

V decembri 2018 bol hospitalizovaný v Ružinovskej nemocnici v Bratislave. Odtiaľ bol prevezený do Misijného domu v Nitre na Kalvárii, kde strávil posledný rok a pol svojho života. Keď sme sa ho pýtali na jeho zdravotný stav, máločo sme sa dozvedeli. Nerád hovoril sám o sebe, obyčajne to niečím zahovoril. Keďže bol po operačnom zákroku na temene hlavy, prosil ešte z nemocnice, aby sme mu zaobstarali solideo (je to malá čiapočka priliehajúca na temeno hlavy). Priniesli sme mu čierne solideo, potešil sa, no hneď so žartom povedal: „Keby ste boli nejaké to euro pridali, mohli ste mi priniesť rovno červené.“

Sestra Kamila spomína, že pri poslednej návšteve v Nitre sa veľmi potešil makovej štrúdlí a so žartom povedal: „Dobre ju skryte, aby mi ju bratia nezjedli.“ A pri rozlúčke sa jej spýtal: „A keď prídem do Tatier, budú ešte parené buchty s makom?“ Túžil ešte prísť do Tatier, ale jeho zdravotný stav mu to už nedovolil.

Symbolický bol odchod verného kňaza pátra Uličného do Otcovho domu 4. augusta 2020 na sviatok patróna kňazov svätého Jána Máriu Vianneyho.

Pohrebnú svätú omšu v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Nitre na Kalvárii slúžil a pohrebné obrady viedol emeritný spišský biskup Mons. Andrej Imrich, ktorý prišiel do Nitry s pánom farárom Róbertom Tokárom. Bolo to krásne bratské gesto vďačnosti za dlhoročnú pátrovu kňazskú službu v Spišskej diecéze. Telesné pozostatky pátra Pavla Uličného odpočívajú v nádeji na vzkriesenie medzi jeho spolubratmi na miestnom cintoríne sv. Cyrila a Metoda v Nitre na Cabajskej ceste. Vy, ktorí čítate tieto riadky, venujte mu aspoň krátku spomienku v modlitbe.

„Nech žije Svätý Trojjediný Boh v našich srdciach a v srdciach všetkých ľudí.“ Táto prosba, typická pre pátrov zo Spoločnosti Božieho Slova, často vychádzala aj zo srdca pátra Uličného. páter Uličný, prajeme a vyprosujeme Vám, aby ste žili vo Svätom Trojjedinom Bohu naveky.

Sestra Dominika Galeštoková

Spomienka na kňaza Pavla Uličného

Na poslednej ceste s pátrom Pavlom Uličným si vďačne spomíname na obdobie, ktoré sme spoločne prežívali na úpätí tatranského masívu pod Slavkovským štítom v Dolnom Smokovci.

Do Vysokých Tatier prišiel páter začiatkom roka 1997 za duchovného správcu do Charitného domova v Dolnom Smokovci, kde sa stal zároveň duchovným otcom rehoľných sestier Svätého Križa. Rok 1997 je významný pre našu tatranskú farnosť, pretože práve v tomto roku 13. júla sa začalo s výstavbou nového kostola v Novom Smokovci. S láskou a vďakou si spomínam, s akou účasťou sledoval Páter naše prípravné práce a ako ochotne a obetavo nám pomáhal už v začiatkoch.

Potrebovali sme dosky na šalovanie, a tak sa rozhodol prispieť nám zo svojich úspor. Takže tú prvú fóru dosák zaplatil on! Bol som s ním na pile, kde sme spolu tie dosky vyberali. On ich zaplatil a doviezli nám ich na stavenisko. Aj neskôr sa s veľkou účasťou zaujímal o všetky stavebné práce a neraz mi dal aj cennú radu pri ich organizovaní. Často prišiel za nami na stavenisko a tešil sa zo všetkých prác, ktorými sme stále zveľaďovali dielo výstavby.

Keď sme posviacali zvonky (a keď sa potom po prvýkrát z novej veže rozozvučali) a ich velebný hlas sa niesol až k vrcholom tatranských štítov, bol natešený a mal veľkú radosť z toho, že hlahol zvonov z Nového Smokovca mohol počuť – za dobrého počasia - aj v Dolnom Smokovci. Nechýbal ani pri posviacke nového kostola sv. Petra a Pavla a tešil sa z tohto diela viac, ako by sa tešil z toho, čo by patrilo iba jemu samému. Mal otvorené a vnímavé srdce pre Božie veci. Preto, keď sa podarilo vybudovať dielo na česť a slávu Božiu, jeho duša sa z toho naplňovala radosťou a pokojom.

Nech Dobrý Pastier Ježiš Kristus prijme svojho verného služobníka Pavla medzi svojich vyvolených do svojho nebeského kráľovstva, aby sa mohol tešiť z plodov svojej statočnej práce, ktorú vykonával počas svojho pozemského života pri budovaní Božieho kráľovstva. Odpočinutie večné daj mu, ó Pane a svetlo večné nech mu svieti. Drahý Páter, vďačne si na Vás spomíname. Odpočívajte v pokoji!

Štefan Mordel, bývalý farár vo Vysokých Tatrách

Pri obnovenom drevenom kríži si s láskou pripomíname životnú púť Martina Gavaléra

Po odpustovej svätej omši v Tatranskej Polianke na slávnosť Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska, ktorú 15. septembra 2020 celebroidal piešťanský dekan vdp. Jozef Gallovič, bola pred kaplnkou požehnaná replika kríža. Pôvodný kríž, ktorý vytvoril zo samorastu a precíznu rezbársku prácu dozdobil Martin Gavalér, nahodil zub času. Keď sa Tatrami prehnala víchrica, kríž ostal ako maják medzi pováľanými stromami.

Asi pred rokom skrsla myšlienka na jeho obnovu, za čo môžeme vďačiť pánovi Ladislavovi Štefanidesovi. Vdýchnuť krížu nový život sa podujal rezbár Miroslav Čársky zo Zaježovej. Násť v lese podobný samorast asi nie je jednoduché, rovnako ako kopírovať niekoho prácu. Výsledok hovorí za všetko. Najťažšie podľa slov majstra rezbára bolo pribeť Krista na kríž, aj keď to bolo iba drevo. Kríž je zdobený symbolmi: Mária-cez Máriu k Ježišovi, Eucharistia, kríž, kotva a srdce ako symbol viery, nádeje a lásky – troch Božských čností. Trňová koruna symbolizujúca utrpenie. Ježiš na tomto kríži je nezvyčajný, lebo má dlhé ruky, ktoré znázorňujú, že jeho láska je nekonečná, všeobjímajúca. Plesnivec ako symbol Tatier, kvety – cez prírodu vidieť Boha.

Pri príležitosti posvätenia repliky sme si viac zaspomínali na Martina Gavaléra. Pochádzal z Hranovnice. Chcel sa stať kňazom, avšak prekázala mu to doba a choroba, kvôli ktorej prišiel bývať do Vysokých Tatier. Zamestnal sa ako elektrikár v liečebnom ústave.

„Jednoduchá izba v ubytovni v Tatranskej Polianke. Pred dverami „bezodná“ skriňa s vetrovkami, čakanmi, či lanami a na nej kľúč od izby. Za dverami fotografia s nápisom: Martin vás víta - každého, kto v ťažkých časoch totality hľadal v Tatrách kus domova. Pretože on nezamykal dvere pred nikým. A nezamykal ani svoje srdce,“ spomína Jozef Gallovič.

Svojím jednoduchým životom si získal mnohých. Nezakladal si na sláve ani na bohatstve. Najväčším bohatstvom pre neho bola viera v Boha a láska k blížnemu. Pochopil cestu kríža - a to sa snažil odovzdať aj iným, zvlášť mladým, podľa vzoru Jána Pavla II.

Učil nás milovať ľudí. Vidieť ich potreby. Krásu hôr vnímať

srdcom, zdolávať prekážky pri nepriazni počasia, premáhať strach v žlaboch, pilieroch, či traverzoch v skalách a nikdy sa nevzdávať. Spolu s bratom sme s ním prežili celé svoje detstvo a mladosť. Mama ho spoznala ešte za slobodna a bol jej veľkou oporou pri výchove, keďže otec od nás odišiel a ona ostala na nás sama. Často nás brával na túry aj proti našej vôli.

Martin sa vždy hneval, keď nás v nádherný deň našiel sedieť pri televízore. „Hlúpne vám mozog!“ kričal a už aj sme balili veci do ruksaka. „Krásny deň, a vy kukáte do tej bedne.“ No a gól bol, keď raz vymenil televízor za obrovskú, nádhorne zdobenú bibliu, z ktorej nám často čítal rôzne príbehy. Najradšej z nich sme mali príbeh o Dávidovi a Goliášovi. A aby nám náhodou nebolo smutno za tou „bedňou“, na magnetofónové pásky dal nahráť rozprávky. Hanka Jakubcová by o tom asi vedela viac hovoriť. Možno nabudúce... Tie rozprávky poukazovali na hriechnosť ľudí. Na ich pýchu, sebeckosť, nadradenosť, lakomstvo, ľahostajnosť a nenávisť. Poukazovali ale aj na odvahu, pravdivosť, statočnosť, vernosť, vytrvalosť...

Zasvätil nás do tajov horolezectva. Hlavne brata. Spomínam si, ako uprosil dedka, aby z kónských popruhových zvitov sedačku na lezenie a z druhého poschodia cez balkón ma spúšťal, aby otestoval, či je funkčná. Mama skoro dostala infarkt a my s bratom sme len dodali: „Mali ste nám nechať televízor.“ Učil nás vidieť v prírode Božie znaky, Božie stopy. Vidieť viac než skalú, strom... Vnímať krásu nemej prírody. Jeho dielom je aj kríž pri Wolkrovom jazierku v Tatranskej Polianke. Nachádza sa tu aj kamenná Panna Mária, ktorá ma otvorené dlane ako symbol prijatia každého, kto ku nej prichádza. Nedá sa nespomenúť Madonu za Tatranskou Poliankou a kríž vo Vyšných Hájoch. Víchrica zničila dve jeho diela: totem, ktorý urobil ako nadšenec pre skauting v deväťdesiatych rokoch, teda po páde totality. Vtedy dával návrhy mladým, aby sa skauting do Tatier znovu vrátil, a kríž, ktorý vyrobil ako spomienku na zosnulých pri havárii v čase stavby mosta za Tatranskou Poliankou. Veľa jeho prác z dreva je v rukách ľudí, ktorí ho nosia aj teraz v srdci. Kristova tvár, ruže, srdce s trňovou korunou a mnoho ďalších. Pre púť do Levoče vyrobil kríž, ktorý bol slávnostne požehnaný 8. decembra 2020 v kostole Nepoškvrneného počatia Panny Márie v Starom Smokovci.

Keďže moja pamäť už až tak dobre neslúži, poprosila som o tomto kríži napísať iných:

Vojto Knappek: „Vo Vysokých Tatrách vznikla iniciatíva duchovných stretnutí tunajšej mládeže. Mládež sa stretávala najskôr v domácnostiach tajne, keďže v tej dobe bola Cirkev v nemilosti. Stretnutia sa konali v sobotu večer v Tatranskej Lomnici od roku 1985, neskôr na fare v Dolnom Smokovci. Rok 1988 bol pre Cirkev na Slovensku veľmi dôležitý. V marci sa konal v Bratislave Sviečkový pochod. Akt naznačil prvé svetielka nádeje slobody pre Cirkev na Slovensku. Sviečková manifestácia v Bratislave podnietila mladých v Tatrách na zorganizovanie pešej púte do Levoče, na Mariánsku horu počas odpustu. Keď sa o tejto iniciatíve dozvedel Martin Gavalér, vyrobil nám drevený pútnický kríž.

S krížom putovalo z Tatranskej Lomnice asi 30-40 mladých ľudí z celých Vysokých Tatier. Trasa púte: Tatranská Lomnica, Veľká Lomnica, Huncovce, Žakovce, Tvarožná, Vlčkovce a cez les do Levoče. Cestou sme spievali náboženské piesne a modlili sa rôzne modlitby. Spevom nás sprevádzali gitary.“

Aj jeho manželka Bibiana dala na papier pár spomienok: „Zázitok z púte bol pre mňa nezabudnuteľný. Keďže som bola prvýkrát a nemala som skúsenosti, obula som si čínske tenisky. Záver už bol bolestivý, ale bola som radostná, že som to zvládla a mohla som niečo obetovať Bohu. V pondelok som išla do práce. Na chodidlách som mala zvislé pluzgiere. Lekár na mojom pracovisku mi poriadne vynadal a poprepichoval mi ich. Aj tak som bola šťastná... Púť nebola jediná a vďaka aj nim sme spoznali veľa úžasných ľudí.“

A na záver?

Reč kríža je jasná: k ľudskému životu patrí rovnako svetlo a tma, šťastie a utrpenie, úspech aj neúspech, radosť aj smútok. Kríž v Martinovom živote zohrával mimoriadnu úlohu. Dokázal ho prijať aj v osobnom živote a vnímal ho ako strom života, ako miesto, kde veriaci človek v Kristovi dokáže načerpať novú silu, prijatie, útechu a uzdravenie. Bolest' premeniť na lásku... Mária je nám úžasným vzorom na tejto ceste.

Monika Kukulová

ČO POZITÍVNE NÁM PONÚKA KORONA?

Žijeme vo zvláštnej dobe. Viktora Emila Frankla sa pýtali, či pobyt v koncentračnom tábore nejakým spôsobom zmenil tých ľudí. On hovorí: „Nie, nezmenil. Len vyčistil charaktery. Svätci sa ukázali ako svätci a svine ako svine.“ Niečo podobné si myslím o tejto koronadobe. Čo nám odhaľuje?

Či chceme alebo nechceme, ovplyvňuje nás. Mnohokrát existencne. To najdôležitejšie však je, čo nám tým chceš Pane Bože povedať, čo od nás chceš? Ako by si sa správal Ty, Pane Ježišu? Najskôr s prekvapením po mnohých rokoch zisťujeme, že situáciu vôbec nemáme v našich rukách. Nejakú sme aj sem-tam tušili, čo teraz až kruto zažívame: aj prvý hriech bol o tom istom. O tom, že Adam a Eva odmietli dôveru v Boha, pretože oni chceli mať všetko vo svojich rukách. Obmedzili sa naše spoločenské a náboženské aktivity. Zostali sme bezradní, keď nám zabránili vykonávať naše bohoslužby. Tá pravá bohoslužba sa však odohráva v hĺbke ľudského srdca, odkiaľ ju nikto nedokáže odňať ani jej zabrániť. Skutočným problémom nie je, či sme alebo nie sme na bohoslužbách. Podstatné je, či slúžime Pánu Bohu každú chvíľku dňa.

Namiesto toho, aby sme sa zomkli v spoločnej modlitbe doma (a tam žili svoju bohoslužbu-v čítaní Písma a v hlbšom vnútornom primknutí sa k Bohu), začali sme sa sťažovať na vládu, biskupov, na každého, kto nám „zobral boha“, akoby Boh bol iba v kostole. Tiež ma trápi, že sa nemôžem stretávať s mojimi bratmi a sestrami pri tej najsvätejšej bohoslužbe v kostole a spoločne ďakovať Bohu. Ale nerozumiem toľkému hnevu a pýche, niekedy až zlobe na biskupov, vládu, každého, kto má iný názor – toto nie je od Boha. Nemusíme mať rovnaký názor, ale musíme sa mať radi. Inak neveríme ani Bohu, ani v Boha, len sa klameme.

Grécke slovo „diabolos“ znamená nielen „ohovárač“, ale aj „ten, kto rozdeľuje“. To je horšie ako náказа. Našich starých sa snažíme chrániť od choroby až tak, že ich tá samota zabije skôr ako korona.

Myslím, že tu najviac vidno ďalšiu pravdu našej viery. To najdôležitejšie nie je ani dlhý život, ani zdravie, ale pokoj – Božia prítomnosť v nás. Zdravie je síce obrovská hodnota – a veľmi dobre to zažívame vtedy, keď sme riadne chorí – ale nie je

najdôležitejšia. My veríme, že život tu nekončí, že v Ježišovi trvá ďalej. Byť s Bohom v chorobe i zdraví, nechať žiť jeho lásku v nás, vytvoriť mu priestor vo svojom vnútri. To najdôležitejšie je milovať Boha. Vtedy aj utrpeniu, ktoré v našom živote prichádza, dokážeme dať zmysel – posvätime ho. Lahko sa o tom hovorí, ale žiť to je iná káva – aj v tom ťažkom, aj v tom krásnom. Veľmi dobre si uvedomujem, že aj žiť to, je len Božia milosť – nie naša zásluha.

Koronadoba nás vyzýva nanovo sa vrátiť k hlbkej, detskej dôvere Bohu. Do jeho veľkých rúk zveriť náš strach, našich drahých, našu budúcnosť, náš zajtrajšok i dnešok. A tak konečne prestať myslieť iba na seba. Snažiť sa vidieť tých, ktorí sú okolo mňa. Vidieť tých, ktorí ma potrebujú, hoci tí sú mnohokrát ticho. Vždy v čase náказы sa prejavili veriaci ľudia tým, že nezutekali, ale vyšli zo svojich domovov a starali sa o druhých – či boli veriaci, alebo neveriaci. V týchto krízových obdobiach sa prejavili tí, ktorí Boha nosia vo svojom srdci. A tak do sveta plného strachu, zmätku a klamstva vnášali pokoj Boží – živé svedectvo, že Boh koná aj v tejto našej dobe. Začína to tam, hlboko vnútri – v otvorení svojho vnútra Kristovi.

Každý večer o 20:00 sa na fare modlíme ruženec, myslíme na všetkých nás, ktorí žijeme v Tatrách. Pozývame pripojiť sa o tomto čase k spoločnej modlitbe.

„No neprosím len za nich, ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno – ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa. Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja, aby videli moju slávu, ktorú si mi dal, lebo si ma miloval pred stvorením sveta.“

Spravodlivý Otče, svet ťa nepozná, ale ja ťa poznám. I oni spoznali, že si ma ty poslal. Ohlásil som im tvoje meno a ešte ohlásim, aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol ja.“ (Jn 17, 20-26)

Róbert Tokár, farár

AKO (NE) PREŽIŤ V RODINE POČAS „KORONY“...

Poznáme mnohé rodinné prípady, kedy manžel a otec rodiny ide pracovať na dlhší čas do zahraničia. Príde nečakane po dvoch mesiacoch domov a spôsobí to šok pre manželku a pre deti. „To prečo si tak rýchlo prišiel?“ pýta sa manželka svojho muža a prvá otázka, s ktorou sa obrátia deti na matku, býva: „Na koľko prišiel?“

Izolácia spôsobuje v rodine vychodené chodníčky pre manželku a deti, ale príchodom manžela a otca sa ich režim „narúša“. Dovoľku niekedy považujeme za skúšku vzťahov v rodine, pretože manžel a deti, ktorí možno nie sú až tak často spolu, sú zrazu nútení byť spolu neustále, navyše v neštandardných podmienkach.

Na jar tohto roku sme zažili situáciu, kedy boli rodiny nútené ostať spoločne doma na dlhší čas. Koronavírus začal útočiť nielen na fyzické zdravie jednotlivca, ale aj na celkové zdravie rodín, na ich vzťahy. Koronavírus nepriamo dokáže niektoré vzťahy stmeliť, no iné nalomiť. Karanténa môže prospieť vzťahom, ktoré začínali chradnúť na podvýživu, napríklad pre veľkú zanepřazdnenosť. Láska totiž vyžaduje svoj čas. Naopak, mohla akcelerovať zhoršenie vo vyhýbavých vzťahoch s dlhodobou neriešenými problémami, plných potlačaného hnevu a vzájomného odcudzenia. Kríza môže byť pre vzťahy aj príležitosť, aj katastrofa. Súčasne môže našťartovať náš rast, ale aj rozpad.

» Čo s problémami a ako ich riešiť?

V prvom rade si treba svoje ťažkosti uvedomiť. Rozmýšľať o tom, kde je koreň problému a otvorene o ňom rozprávať. Veď každá tieseň má svoj začiatok aj koniec. Je veľmi dôležité nenechať sa pohltiť problémami, aby sme neupadli do určitej beznádeje. Vždy je dôležité pripomenúť si, že pri riešení problémov je súčasťou rastu bolesť. Tá, či už fyzická alebo psychická, je skutočne pozitívna, lebo ukazuje, že niečo nie je v poriadku, niečo treba zmeniť, s problémom treba niečo robiť. Ak by sme nepociťovali bolesť, chýbal by nám systém na odkrývanie problémov. Treba si uvedomiť, že všetci majú problémy. Preto nie sme o nič horší. Pri všetkých našich trampotách, či už sme v izolácii alebo v bežnom živote, je vždy dôležité si uvedomiť prítomnosť Boha v nás.

Treba si stále pripomínať, že Boh obráti aj zlo na dobro, že dôvera v Boha prináša dôveru v seba a nádej; dôveru, že si so svojimi ťažkosťami poradíme spoločnými silami. Že Boh

nám dal schopnosť zvládnuť život, pravda, ak túto schopnosť aj využijeme. Kristus sa nestal človekom, aby nám problémy odňal, ale aby nás naučil zvládať ich, a tak žiť zodpovednejšie. To je bohatá duchovná dimenzia, ktorú sme zdedili. Preto je potrebné uvedomiť si v rodine svoje úlohy, dary a poslanie.

» Aká je úloha otca v rodine?

- Duchovne upratovať - veľmi dôležitá úloha otca v rodine. Áno, čítate dobre. Upratovať, ako u matky ide o upratovanie materiálneho domova, tak u otca ide o upratovanie duchovného domova. Otec má v rodine a z nej odstraňovať všetko, čo je tam zlé. Modlitbou, obetou, zabezpečiť sväteničku pri vchode do domu, aby každý vchádzajúci a vychádzajúci sa očistil svätenou vodou. V duchovne očistenom a upratanom dome sa ľahšie dýcha a nevznikajú hlúpe spory kvôli maličkostiam, ktoré sú často pôvodcom všetkých problémov. Od toho, muži, otcovia, chlapi - závisí, ako to vyzerá vo vašej rodine.

- Začínať modlitbu - otec je kňaz v rodine, má požehnávať jedlo modlitbou pred jedlom a po jedle. Pozývať svoju rodinu k modlitbe a modliť sa spolu.

- Objavovať krásu nielen na svojej žene a svojich deťoch, ale aj v nich - každý otec je hrdý na svoju manželku a na svoje deti, ako vyzerajú, ale najdôležitejšie je objavovať duchovnú krásu v nich.

» Aká je úloha matky v rodine?

- Byť srdcom v rodine - matka je srdcom v rodine, srdcom, ktoré miluje a nečaká za to odmenu. Úlohou matky je rozdávať lásku.

- Spájať - závažným kľúčom je komunikácia. Matka komunikuje a hľadá spôsob, ako spájať, čo nefunguje.

- Obetovať sa - nehľadá na pohodlie, je ochotná ísť na doraz svojich síl.

Náš spoločný čas nakoniec môže v našom živote byť ako chirurgický rez, ktorý vyliečil sice zabehnutý, ale zastaralý beh života. Môže doniesť nové skúsenosti v spoznávaní sa. Otvoriť dokorán dvere svojho srdca, ale aj dvere manželstva a vyliečiť nás. Ježiš uzdravuje, ale musíme mu dôverovať! Nebojte sa opäť do seba zamilovať a byť darom jeden pre druhého.

Nech Vás k tomu žehná milujúci Boh †.

Pavol Garbiar, kaplán

SVÄTÝ JÁN PAVOL II. pútnik s pápežským krížom

Rok 2020 nám priniesol niekoľko okrúhlych výročí v spojení s pápežom, svätcom Jánom Pavlom II. 18. mája uplynulo sto rokov od jeho narodenia, v apríli 15 rokov od jeho odchodu do domu Otca, a v lete zasa 25 rokov od jeho návštevy Slovenska, počas ktorej strávil niekoľko hodín aj v našich Tatrách, na Sliezskom dome. Už niekoľko rokov je tradícia, že sa na začiatku júla spoločne stretávame priamo na Sliezskom dome, aby sme si svätou omšou pripomenuli jeho poslanstvo pre nás. V nedeľu 5. 7. 2020 svätú omšu celebboval emeritný spišský pomocný biskup Mons. Andrej Imrich.

Pápež Ján Pavol II. sa na začiatku svojho pontifikátu prihovoril svetu slovami, ktoré charakterizovali aj celú jeho ďalšiu službu. Boli to slová nádeje: „Nebojte sa! Otvorte, otvorte dokorán dvere Kristovi!“ Pápež, ktorý previedol kresťanov veľkým milénium v roku 2000, jeho otvorená náruč a úsmev na tvári boli silným odkazom všetkým nám, ktorí sme v ňom mohli skutočne vidieť - Svätého Otca. Jeho pontifikát sa však po nejakom čase stal aj veľkou školou ľudstva, ktoré akoby v zásade odmietalo akékoľvek utrpenie či bolesť. On, kedysi plný

sily, stal sa chorľavým a vyčerpaným. Mnohí si vedy kládli otázku: „Nemal by odstúpiť? Nepotrebuje cirkev predsa len energického a mladšieho pápeža?“ Na to Ján Pavol II. povedal: „Z kríža sa nezostupuje, na kríži sa umiera.“

Pápež Benedikt XVI. o ňom povedal: „... stal sa človekom otvoreným, ktorým prenikal Boh. Bol otvorený Bohu, a bol naplno preniknutý Bohom. Nezameriaval sa na seba, ale nás videl, aby sme videli a rozpoznali Boha.“

Pre mňa osobne sa stal krásnym príkladom pútnika. Pútnika na ceste do neba. Toho, ktorý pozná svoj cieľ, ktorý vie, že kríž-nielen ten pápežský, bude pre neho oporou i svetlom. A či už kráčal k oltáru vo svojej kaplnke, alebo k miliónom mladých pri Svetových dňoch mládeže, vždy prichádzal ako pútnik - objímajúc svoj pápežský kríž. Nádherná je práve tá symbolika kríža v jeho rukách. Kríž, ktorý na jednej strane ťaží, a zároveň je aj oporou...

Nech nás sprevádza príhovor svätého Jána Pavla II., aby sme vytrvali na ceste, aj keď s krížom, ale za Kristom.

Ján Dubecký, kaplán HZS

„NECHAJTE MALIČKÝCH PRICHÁDZAŤ KU MNE.“

Takto znel názov tohtoročného farského tábora pre najmenšie deti, ktorý trval od 13. do 17. júla.

Témou prvého dňa bola búrka na mori. Deti si vypočuli príbeh z Markovho evanjelia a vyrobili si papierové lodičky, ktoré potom opreteký púšťali malým potôčikom. Veľkým prekvapením a radosťou dňa bola aj návšteva našej vzácnjej reholnej sestričky Márie Magdalény – všetci sme sa jej potešili.

Druhý deň bol venovaný modlitbe Otčenáš, podľa ktorej si deti zahrali hru „S Ježišom cestujeme k Otcovi“. Deťom bolo vysvetlené, že vláčik je naša modlitba Otčenáš a vagóny, ktoré sa postupne pripájali, sú jednotlivými prosbami. V tento deň detúrence cestovali aj naozaj. Električkou sa odviezli do Vyšných Hágov, kde navštívili tetu Havašovou. Pri jej dome obdivovali zvieratká – krmili kozičky, hladkali ich, aj mäkké kožušky malých zajačikov. To bolo radosti!

V stredu deti zaujal prerozprávajúci príbeh z Jánovho evanjelia o zázračnom rybolove a vyrábali si farebné papierové rybičky. Žeby bola na olovrant aj rybacia pomazánka?

Vo štvrtok, keďže bol sviatok Panny Márie Karmelskej, venovali sme pozornosť jej. Pripomínali sme si ju v krátkych

príbehoch a zvýraznili jej poslanie, že je to naša Mama. Na znak našej lásky k nej, deti jej z krepového papiera vyrobili kvety a vymaľovali obrázky.

V piatok zavítal medzi nás Dobrý pastier v podobe nášho pána farára a našiel všetky zatúlané ovečky. Bolože to radosti, keď sa všetky ovečky vrátili domov. Nájdene ovečky si potom vyrobili papierové ovečky a vymaľovali obrázky Dobrého pastiera.

Každý deň si deti vonku alebo na fare zahrali kopec hier. Súťažili, spievali, ukazovali „ukazovačky“. Najmenší drobčekovia si cez obed aj sladko pospali a nezabudli sme za všetko poďakovať v modlitbe dobrému nebeskému Oteckovi, či Mamke Márii.

Zvlášť chceme poďakovať aj malým animátorkám - Julke, Majke a Terezke, ktoré usilovne pomáhali všade, kde bolo treba.

Za krásne táborové dni, dobré deti a všetky ochotné srdcia a ruky sme ďakovali aj pri svätej omši na záver tábora – všetci spoločne a malé „chrústy“ už aj so svojimi rodičmi.

Detúrence, tešíme sa na vás na budúci rok v tábore!

P. S.: Na vás, staršie deti, sa tešíme tiež - na spoločné stretnúť v piatky na fare, hneď ako to bude možné.

Detiský tím

Plánované podujatia

PREDVIANOČNÉ VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

POL HODINY PRED SVÄTOU OMŠOU (DO 23.12.2020)

SVÄTÉ OMŠE

ŠTVRTOK 24. 12.

Štrbské Pleso	21.00; 22.00 (polnočná)
Nový Smokovec	22.30 (polnočná)
Tatranská Lomnica	22.30 (polnočná)

PIATOK 25. 12.

Nový Smokovec	0.00 (polnočná)
Tatranská Lomnica	0.00 (polnočná)
Štrbské Pleso	8.30; 9.30
Nový Smokovec	8.00; 9.00; 10.00; 17.00
Dolný Smokovec	9.00
Tatranská Lomnica	9.30; 10.30
Tatranská Polianka	15.00

SOBOTA 26. 12.

Štrbské Pleso	8.30
Nový Smokovec	8.00; 9.00; 10.00; 17.00
Dolný Smokovec	9.00
Tatranská Lomnica	9.30; 10.30

NEDEĽA 27. 12.

Štrbské Pleso	8.30; 9.30
Nový Smokovec	8.00; 9.00; 10.00; 17.00
Dolný Smokovec	9.00
Tatranská Lomnica	9.30; 10.30

ŠTVRTOK 31. 12.

Štrbské Pleso	16.00
Nový Smokovec	9.00; 17.00
Tatranská Lomnica	18.00

PIATOK 1. 1. 2021

Štrbské Pleso	8.30; 9.30
Nový Smokovec	8.00; 9.00; 10.00; 17.00
Dolný Smokovec	9.00
Tatranská Lomnica	9.30; 10.30

PODUJATIA

NEDEĽA 27. 12. o 16:00

Kostol Nový Smokovec

Modlitby za mesto Vysoké Tatry - ekumenická pobožnosť

ŠTVRTOK 31. 12.

EUCCHARISTICKÁ ADORÁCIA

Nový Smokovec 23:30 – 00:15

Tatranská Lomnica 23:30 – 00:15

PIATOK 1. 1. 2021 o 13:00

Beh pre Ježiša - od fary na Tatranskú Polianku a späť

PIATOK 6. 1. 2021

Dobrá novina – koledovanie detí pod oknami a pred dverami

SOBOTA 30. 1. 2021 o 14:00

Klzsisko na Sibíri

Bál svätých a biblických postáv na ľade

ŠTVRTOK 11. 2. 2021

Svetový deň chorých – pomazanie nemocných

SOBOTA 13. 2. 2021 o 18:00

Nový Smokovec, fara

Farský batôžkový ples

NEDEĽA 14. 2. 2021

Svetový deň manželstva – obnova manželských sľubov

STREDA 17. 2. 2021

Popolcová streda – začiatok farskej pôstnej aktivity

SOBOTA 20. 2. 2021 o 8:00

Farský skialp na chatu pri Zelenom plese - od Bielej vody

FARSKÁ MATRIKA

júl – december 2020

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Andrea Šrobová	Dorota Richweisová
Matyáš Konečný	Katarína Hoholíková
Peter Penxa	Teodor Šilon
Viliam Zoričák	Adrien Holec
Lujza Fábryová	

Z našich radov odišli k Pánovi:

Milan Dluhoš	Helena Adamcová
Žofia Pavlanská	Helena Šoltésová
Mária Jenčíková	Anna Helmová
Mária Čechová	Štefan Irha
Eduard Kubovič	Štefan Franko
Libuše Husárová	Ľudovít Szentkereszti

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Martin Mistrík. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Pavol Garbiar, Mgr. Marek Ondra, Mgr. Anton Melega, Peter Dziak, Zuzana Bradáčová. Jazyková úprava: Adriana Kruppová. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry, Nový Smokovec 113, 062 01 Starý Smokovec; e-mail: ratolesttatry@gmail.com. www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 304 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.